

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 16 stycznia 2019 r.

Poz. 402

WYROK NR II SA/RZ 857/18 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W RZESZOWIE

z dnia 25 października 2018 r.

w sprawie

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w składzie następującym: Przewodniczący SWSA Maciej Kobak Sędziowie WSA Krystyna Józefczyk /spr./ WSA Joanna Zdrzałka Protokolant specjalista Anna Mazurek - Ferenc po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 października 2018 r. sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Kolbuszowej na uchwałę Rady Gminy Niwiska z dnia 29 marca 2017 r. nr XXXIV/185/2017 w przedmiocie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobieganiu bezdomności zwierząt na terenie Gminy Niwiska na rok 2017 r. I. stwierdza nieważność § 7 oraz § 9 załącznika do zaskarżonej uchwały; II. oddala skargę w pozostałym zakresie.

Uzasadnienie

Przedmiotem skargi Prokuratora Rejonowego w Kolbuszowej jest uchwała Rady Gminy Niwiska z dnia 29 marca 2017 r. nr XXXIV/185/2017 w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy Niwiska w 2017 r. wraz z załącznikiem podjęta na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 1, art. 41 ust. 1 i art. 42 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 446, ze zm., dalej "u.s.g.") oraz art. 11 ust.1 i art.11 a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2013 r. poz. 857, zw zm., dalej "u.o.z."). Uchwała została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego z dnia 8 maja 2017 r. pod pozycją 1883. W skardze na opisaną wyżej uchwałę Prokurator Rejonowy w Kolbuszowej zaskarżył ją w części dotyczącej w § 7, § 9, § 14 zarzucając istotne naruszenie art. 7 i 94 Konstytucji oraz art. 11 a ust 9 u.o.z. poprzez:

- niewskazanie w treści uchwały z nazwy i adresu konkretnego schroniska, zapewniającego miejsce dla bezdomnych oraz odłowionych zwierząt, co uniemożliwia skuteczną realizację zadań własnych gminy;
- niewskazanie w § 9 uchwały szczegółowego sposobu oraz konkretnego podmiotu, który będzie realizował zadanie związane z usypianiem ślepych miotów
- wskazanie w § 7 Programu, że obligatoryjny zabieg sterylizacji i usypiania ślepych miotów będzie mógł być wykonany w Azylu dla zwierząt, podczas gdy ustawa wskazuje, że sterylizacja i kastracja zwierząt ma się odbywać w schroniskach dla zwierząt;
- przekroczenie w § 14 uchwały delegacji ustawowej poprzez zamieszczenie w uchwale postanowień dotyczących edukacji mieszkańców w zakresie odpowiedzialnej i właściwej opieki nad zwierzętami, ich humanitarnego traktowania, propagowania sterylizacji i kastracji oraz czipowania, a także adopcji zwierząt bezdomnych Skarżący zażądał stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały Rady Gminy Niwiska w całości jako sprzecznej z prawem.

W ocenie skarżącego w treści, stosownie do wymogów zawartych w art. 11 a u.o.z. rada obowiązana jest zawrzeć postanowienia dotyczące realizacji zadań w zakresie:

- 1) zapewnienia bezdomnym zwierzętom miejsca w schronisku dla zwierząt;
- 2) opieki nad wolno żyjącymi kotami, w tym ich dokarmianie;
- 3) odławiania bezdomnych zwierząt;
- 4) obowiązkowej sterylizacji albo kastracji zwierząt w schroniskach dla zwierząt;
- 5) poszukiwania właścicieli dla bezdomnych zwierząt;
- 6) usypiania ślepych miotów;
- 7) wskazania gospodarstwa rolnego w celu zapewnienia miejsca dla zwierząt gospodarskich;
- 8) zapewnienia całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt.

Wymienione w tej regulacji elementy mają charakter wyczerpujący, nie jest zatem dopuszczalna wykładnia rozszerzająca zastosowanie tego przepisu w odniesieniu do innych kwestii, które nie zostały w nim wymienione. W tej mierze unormowana w art. 7 Konstytucji RP zasada praworządności wymaga, by materia regulowana wydanym aktem normatywnym (aktem prawa miejscowego) wynikała z upoważnienia ustawowego i nie przekraczała zakresu tego upoważnienia. Oznacza to, że każde unormowanie wykraczające poza udzielone upoważnienie jest naruszeniem normy upoważniającej, a więc stanowi naruszenie konstytucyjnych warunków legalności aktu prawa miejscowego wydanego na podstawie upoważnienia ustawowego. W świetle poczynionych uwag za niezgodne ze wskazanymi wyżej przepisami należy uznać wszelkie odstępstwa w programie od granic upoważnienia ustawowego, a więc od katalogu spraw enumeratywnie wymienionych w art. 11 a u.o.z., a przekazanych do unormowania w programie. Ponadto program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt nie może opierać się jedynie na deklaracjach lecz winien zawierać konkretne regulacje zapewniające realizację ujętych w nim zadań. Radni powinni określić w programie konkretne schronisko dla zwierząt, z podaniem jego nazwy i adresu, a także skonkretyzować pozostałe podmioty wykonujące zadania na podstawie uchwały poprzez wskazanie gospodarstwa rolnego i lekarza weterynarii. Ustalenie w Programie konkretnego schroniska, gospodarstwa rolnego, podmiotu zobowiązanego do udzielania pomocy weterynaryjnej bezdomnym zwierzętom i całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadku zdarzeń drogowych, a także odławiającego bezdomne zwierzęta oraz usypiającego ślepe mioty, ma istotne znaczenie informacyjne dla osób, które mogą znaleźć się w takiej sytuacji, która będzie wymagała skorzystania z pomocy wskazanych podmiotów. Brak takich obowiązkowych elementów musi przesądzać o istotnej wadliwości aktu wydanego na podstawie art. 11a u.o.z. W ocenie skarżącego uchwała Rady Gminy Niwiska jedynie częściowo wypełnia obowiązkowe zadania nałożone na gminę, a w znaczącej części zawiera wyłącznie cele gminy, deklaracje oraz regulacje pozorujące jedynie przyjęcie przez radę gminy programu. Ponadto niektóre z uregulowań przyjętych w uchwale w znacznej mierze wykraczają poza ustawową delegację jaką przyznano Radzie Gminy w zakresie podejmowania uchwał. W treści § 1 pkt. 5 uchwały Rada Gminy wskazała, iż ilekroć w treści uchwały jest mowa o schronisku - należy przez to rozumieć schronisko dla zwierząt, z którym gminę Niwiska wiąże umowa na przyjmowanie zwierząt z jej terenu. Z kolei w § 4 pkt. 4 uchwały określiła, iż zapewnienie opieki bezdomnym zwierzętom z terenu Gminy Niwiska realizuje między innymi schronisko dla zwierząt. W treści uchwały Rada Gminy nie wskazała jednak z nazwy i adresu konkretnego podmiotu prowadzącego schronisko dla zwierząt. Kolejna kwestia to naruszenie art. 11 a ust. 1 pkt 6 u.o.z. W § 9 zaskarżonej uchwały wskazano jedynie, że usypianie ślepych miotów zwierząt realizuje Wójt Gminy Niwiska poprzez zawieranie umów z zakładami leczniczymi dla zwierząt. Podobnie jak to było w przypadku wcześniejszych ogólnych sformułowań programu, zapis § 9 należy ocenić krytycznie. Brzmienie przepisu art. 11 a u.o.z. nie nasuwa żadnych wątpliwości, że rada gminy w przedmiotowym programie musi określić szczegółowo sposób realizacji także w zakresie usypiania ślepych miotów. Stanowisko to jest zgodne z kształtującą się linią orzecniczą oraz poglądami zawartymi w literaturze. W ocenie skarżącego niezgodne z przepisami ustawy o ochronie zwierząt jest określenie przez Radę Gminy w § 7 Programu, że zabieg sterylizacji i usypiania ślepych miotów będzie mógł być wykonany w Azylu dla zwierząt, podczas gdy ustawa wskazuje, że sterylizacja i kastracja zwierząt ma się odbywać w schroniskach dla zwierząt. Ponadto umieszczenie w § 14 zaskarżonej uchwały postanowień dotyczących edukacji mieszkańców w zakresie odpowiedzialnej i właściwej opieki nad zwierzętami, ich humanitarnego traktowania, propagowania sterylizacji i kastracji oraz czipowania, a także adopcji zwierząt bezdomnych wykracza znacznie poza ustawowe upoważnienie. Ustawodawca w art. 11 a ust. 2 u.o.z. zawarł

zamknięty katalog zadań, które program powinien obligatoryjnie regulować. Wobec tego rada gminy nie jest uprawniona do ujmowania w programie innych zagadnień. Działanie takie pozbawione jest podstawy prawnej, stanowiąc o nieważności aktu w tym zakresie. W ocenie skarżącego zakwestionowana uchwała nie wyczerpuje zakresu przedmiotowego przekazanego do uregulowania przez radę gminy w art. 11 a u.o.z., co skutkuje ułomnością uchwały, którą należy ocenić niewątpliwie jako istotne naruszenie prawa, skoro uchwała nie obejmuje tych wszystkich zagadnień, które ustawodawca uznał za istotne do zawarcia w programie opieki nad zwierzętami bezdomnymi i zapobiegania bezdomności zwierząt a ponadto w opisanych powyżej regulacjach przekroczył zakres regulacji ustawowej. W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Niwiska Wyjaśnił, że przesłanie skargi w obecnym czasie spowodowane było niezamierzonym zaniechaniem pracownika obsługującego radę gminy w 2017 r. będącym konsekwencją jego kłopotów zdrowotnych. Odnosząc się do zarzutów samej skargi organ wyjaśnił, że w jego ocenie uchwała została podjęta zgodnie z obowiązującymi przepisami. Elementami koniecznymi uchwały w przedmiocie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami są: zapewnienie bezdomnym zwierzętom miejsca w schronisku dla zwierząt, opieka nad wolno żyjącymi kotami, w tym ich dokarmianie, odławianie bezdomnych zwierząt, obligatoryjna sterylizacja albo kastracja zwierząt w schroniskach dla zwierząt, poszukiwanie właścicieli dla bezdomnych zwierząt, usypianie ślepych miotów, wskazanie gospodarstwa rolnego w celu zapewnienia miejsca dla zwierząt gospodarskich, zapewnienie całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt. Powyższa uchwała zawiera wszystkie niezbędne elementy, które są wymagane przez obowiązujące przepisy prawa wobec czego skarga jest niezasadna. Uchwałę podejmowano corocznie w analogicznej treści, a organ nadzoru nie wnosił do niej zastrzeżeń. Uwag nie wnosił także Powiatowy Lekarz Weterynarii w Kolbuszowej, jak również Koła Łowieckie. Wobec powyższego Rada Gminy Niwiska uznała, iż dotychczas podejmowane uchwały są zgodne z obowiązującymi przepisami prawa. Ponadto uchwała ta utraciła ważność z upływem 31 grudnia 2017r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie zważył, co następuje: Zakres sądownoadministracyjnej kontroli działalności administracji publicznej, dokonywanej według kryterium legalności, wyznaczają przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1302 ze zm., dalej jako "p.p.s.a."). Zgodnie z art. 3 § 2 p.p.s.a. kontrola ta obejmuje między innymi orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej (pkt 5), a także akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków inne niż w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej (pkt 6). Na mocy art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd, uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Przepis powyższy stosować należy wraz z art. 91 ust. 1 u.s.g., zgodnie z którym nieważna jest uchwała organu gminy sprzeczna z prawem. W myśl art. 91 ust. 4 u.s.g., w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały, a ogranicza się do wskazania, że uchwałę wydano z naruszeniem prawa. Oznacza to, że tylko w przypadku istotnego naruszenia prawa, sąd administracyjny uprawniony jest do stwierdzenia nieważności uchwały organu gminy na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. Granicą nieważności uchwały jest zatem ustalenie, że doszło do istotnego naruszenia prawa. Zdaniem Sądu z taką sytuacją w części § 7 i § 9 załącznika do zaskarżonej uchwały mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Obszerną wypowiedź odnośnie charakteru prawnego programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt zawarł Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 12 października 2016 r., II OSK 3245/16 (LEX nr 2199460), którym stwierdził, iż "uchwała rady gminy - program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt jest aktem prawa miejscowego. Trzeba jednak mieć na uwadze, że akt ten ma zróżnicowany charakter normatywny, gdyż zawiera normy o mieszanym abstrakcyjno-konkretnym charakterze. Z jednej strony tego typu uchwała musi być zaliczona - jako "program" do aktów planowania, co oznacza, że jej charakter, jako aktu powszechnie obowiązującego może być dyskusyjny. Program przede wszystkim konkretyzuje sposoby działania gminy w celu należytego wypełnienia jej obowiązków wynikających z ustawy z 1997 r. o ochronie zwierząt. Treść programu stanowią zatem plany, prognozy i zasady postępowania w określonych sytuacjach, których realizacja stanowi zadania własne gminy. Do istotnych cech programu trzeba jednak zaliczyć to, że obok postanowień indywidualno-konkretnych, zawiera postanowienia o charakterze generalno-abstrakcyjnym. Biorąc pod uwagę materię programu, skierowanego do nieokreślonego kręgu odbiorców realizujących zadania w zakresie opieki nad bezdomnymi zwierzętami oraz zapobiegania bezdomności zwierząt oraz powszechność obowiązywania uznać należy, że taka uchwała stanowi akt prawa miejscowego. W określonym przedmiotowo zakresie rozstrzyga erga omnes o prawach i obowiązkach podmiotów tworzących wspólnotę samorządową. Konkretyzuje natomiast sposoby działania gminy w celu należytego wypełnienia jej obowiązków wynikających z art. 11a ust. 2 ustawy z 1997 r. o ochronie zwierząt. Treść programu stanowią generalne zasady postępowania w określonych normatywnie

sytuacjach, których realizacja stanowi zadania własne gminy". Stanowisko zajęte w powyższym wyroku Sąd w pełni akceptuje i uznaje za własne. Także w innych orzeczeniach Naczelnego Sądu Administracyjnego akcentowano, że okoliczność, że określony program (akt planowania) uchwalany przez radę gminy zawiera postanowienia jednostkowe i konkretne sama przez się nie pozbawia takiego aktu charakteru aktu prawa miejscowego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 marca 2013 r., II OSK 37/13, ONSAiwsa 2014/6/100, LEX nr 1572143) Stosownie do treści art. 11a ust. 1 u.o.z. Rada gminy wypełniając obowiązek, o którym mowa w art. 11 ust. 1, określa, w drodze uchwały, corocznie do dnia 31 marca, program opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt. Stosownie zaś do brzmienia art. 11 ust. 2 Program, o którym mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności:

- 1) zapewnienie bezdomnym zwierzętom miejsca w schronisku dla zwierząt;
- 2) opiekę nad wolno żyjącymi kotami, w tym ich dokarmianie;
- 3) odławianie bezdomnych zwierząt;
- 4) obowiązkową sterylizację albo kastrację zwierząt w schroniskach dla zwierząt;
- 5) poszukiwanie właścicieli dla bezdomnych zwierząt;
- 6) usypianie ślepych miotów;
- 7) wskazanie gospodarstwa rolnego w celu zapewnienia miejsca dla zwierząt gospodarskich;
- 8) zapewnienie całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt.

Ponadto w treści Programu powinny zawierać się postanowienia wskazujące wysokość środków finansowych przeznaczonych na jego realizację oraz sposób wydatkowania tych środków – art. 11a ust. 5. Podejmując uchwałę w przedmiocie programu opieki nad bezdomnymi zwierzętami i zapobiegania bezdomności zwierząt organ uchwałodawczy nie może pominąć żadnego z elementów wymienionych w art. 11a ust. 2 i 5 u.o.z. Jest on zobowiązany do wyczerpania zakresu upoważnienia ustawowego przez uregulowanie wszystkich kwestii uznanych przez ustawodawcę za istotne, a uregulowanie to musi być dokonane w sposób kompleksowy, a zarazem precyzyjnie i konkretnie. Jeżeli bowiem program ma stanowić racjonalnie zaprojektowany na określony czas plan działania, w ramach którego zabezpiecza się realne wykonanie i sfinansowanie zadań wymienionych w punktach 1 - 8 art. 11a ust. 2 u.o.z., to jego postanowienia musi cechować taki stopień szczegółowości, który nie pozostawi wątpliwości co do zakresu danego zadania, sposobu jego wykonania i podmiotu odpowiedzialnego za wykonanie. Niewypełnienie tego obowiązku musi skutkować stwierdzeniem istotnego naruszenia prawa, powodującego nienależytą ochronę zwierząt, a w konsekwencji prowadzić do uznania nieważności całości uchwały. Z perspektywy tak określonych wymogów, ocena zaskarżonej uchwały wypada częściowo negatywnie, w stopniu obligującym Sąd do stwierdzenia jej nieważności w zakresie § 7 i § 9 załącznika do zaskarżonej uchwały. Na wstępie wskazać należy, że posłużenie się przez ustawodawcę sformułowaniem "w szczególności" w art. 11 ust. 2 u.o.z. w odniesieniu do merytorycznej zawartości uchwały w przedmiocie programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt czyni niezasadnym podniesiony w skardze zarzut polegający na przekroczeniu delegacji ustawowej polegającej na zamieszczeniu w § 14 uchwały postanowień dotyczących edukacji mieszkańców w zakresie odpowiedzialnej i właściwej opieki nad zwierzętami ich humanitarnego traktowania, propagowania sterylizacji kastracji oraz czipowania, a także adopcji zwierząt bezdomnych. Sąd stwierdza, że rada gminy skorzystała w tym zakresie z możliwości wprowadzenia dodatkowych postanowień w Programie w przedmiocie działań edukacyjno-informacyjnych wśród mieszkańców, jako że użyty w przywołanym przepisie ustawy zwrot "w szczególności" wskazuje, że przepis ten przesądza o otwartym ustawowo katalogu zakresu i przedmiotu Programu. W tym przypadku mamy bowiem do czynienia z pewnym ustawowo wprowadzonym zakresem samodzielności prawotwórczej rady gminy, mieszczącej się w treści upoważnienia ustawowego, gdyż jednocześnie ustawa o ochronie zwierząt stwierdza, że koszty realizacji programu ponosi gmina, pozwala tym samym wprost w drodze ustawy finansować gminie ten zakres zadań dobrowolnych gminy. W ocenie Sądu, ten przepis ustawowy daje tym samym możliwość wprowadzenia dodatkowych norm, postanowień do podejmowanego aktu prawa miejscowego, dlatego też zarzut Prokuratora w tym zakresie, należało uznać za niezasadny. Na uwzględnienie zasługuje stanowisko Prokuratora o wadliwości § 7 Programu, w którym wymieniono sposoby obowiązkowej sterylizacji albo kastracji zwierząt wskazując, że jest ona dokonywana w Azylu dla zwierząt. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego w powyższym zakresie określając, że działania te będą podejmowane w Azylu wymienił podmioty predysponowane do ich poodejmowania, tj. lekarza weterynarii, organizacje samorządowe oraz Wójta Gminy Niwiska. Tymczasem

treść art. 11a ust. 2 pkt 4 u.o.z. jest w tym względzie kategoryczna; zabiegi obligatoryjnej kastracji i sterylizacji zwierząt dokonuje się wyłącznie w schronisku w rozumieniu art. 4 pkt 25. Kwestia ta została jednoznacznie przesądzona, tak w treści art. 11a ust. 2 pkt 4, jak i w art. 11a ust. 4 ustawy o ochronie zwierząt. Jak stanowi ostatni z powołanych przepisów realizacja zadań, o których mowa w ust. 2 pkt 3-6, może zostać powierzona podmiotowi prowadzącemu schronisko dla zwierząt. Przepis ten należy rozumieć w ten sposób, że realizacja zadań, o których mowa w art. 11a ust. 2 pkt 3-6, może zostać powierzona tylko (jedynie) podmiotowi prowadzącemu schronisko dla zwierząt. Natomiast w pozostałym zakresie, tj. jeśli chodzi o zadania wskazane w pkt 1, 2 oraz 7 i 8, gmina może powierzyć ich realizację także innym podmiotom, niż te które prowadzą schronisko dla zwierząt. Nie wyklucza to oczywiście możliwości realizacji zadań w tym zakresie także przez podmiot prowadzący schronisko dla zwierząt – zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 12 października 2016 r., sygn. II SA/Gl 813/16. Opisane wyżej uchybienie zadecydowało o stwierdzeniu nieważności § 7 zaskarżonej uchwały. Ustawowych wymogów nie realizuje także § 9 uchwały, w którym stwierdzono, że usypianie ślepych miotów zwierząt realizuje Wójt Gminy Niwiska poprzez zawieranie umów z zakładami leczniczymi dla zwierząt. Powyższa regulacja jest zbyt enigmatyczna, nie wskazuje szczegółowego sposobu ani podmiotu dokonującego realizacji zadania polegającego na usypianiu ślepych miotów, czym narusza art. 11a ust. 2 pkt 6 u.o.z. Ustalenie w programie konkretnego schroniska, gospodarstwa rolnego, podmiotu zobowiązanego do udzielania pomocy weterynaryjnej bezdomnym zwierzętom i całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadku zdarzeń drogowych, a także odławiającego bezdomne zwierzęta oraz usypiającego ślepe mioty, ma istotne znaczenie informacyjne dla osób, które mogą znaleźć się w takiej sytuacji wymagającej od nich skorzystania z pomocy wskazanych podmiotów (zob. wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 7 października 2015 r., sygn. II SA/Rz 910/15). Typowo wykonawczy charakter Programu nie zostanie zachowany, jeśli pominie się w nim wskazanie podmiotów realizujących szczegółowe zadania gminy. Z tych powodów brak takich obligatoryjnych elementów będzie przesądzać o istotnej wadliwości aktu wydanego na podstawie art. 11a u.o.z. Zatem obowiązkiem rady gminy, realizującej postanowienia art. 11a ust. 2 pkt 6 u.o.z. było wskazanie konkretnego schroniska (wyłącznie taki podmiot jest uprawniony do podejmowania działań w tym zakresie – art. 11a ust. 4) wraz z identyfikacją jego nazwy oraz adresu, natomiast wywiązując się z obowiązku precyzyjnego, konkretnego i kompleksowego uregulowania kwestii określonych w art. 11a ust. 2 pkt 6 u.o.z. winna także wskazać na sposoby realizacji tego zadania. Brak tych elementów czyni powyższy § 9 załącznika do uchwały wadliwym i obliguje Sąd do stwierdzenia jego nieważności. Reasumując, rada powinna określić w programie konkretne schronisko dla zwierząt, z podaniem jego nazwy i adresu, które będzie realizowało zadania określone w art. 11a ust. 2 pkt 4 i 6 u.o.z. Konkludując, ustalone przez Sąd uchybienia, uzasadniają stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w części określonej w sentencji, a więc w zakresie § 7 i § 9 załącznika do uchwały na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. w zw. z art. 11a ust. 2 pkt 4 i 6 w zw. z art. 11a ust. 4 u.o.z. W pozostałym zakresie skarga podlega oddaleniu na podstawie art. 151 P.p.s.a. jako niezasadna.